

ANDREA
CAMILLERI
NO EM
TOQUIS

Traducció de Pau Vidal

ANDREA CAMILLERI

No em toquis

Traducció de Pau Vidal

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *Noli me tangere*
© 2016 Mondadori libri s. p. A., Milano I edizione gemaio 2016

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917021970 / 932720447).
Tots els drets reservats.

Primera edició: març del 2017

© de la traducció: Pau Vidal Gavilan, 2017

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.edicions62.cat
info@edicions62.cat

Fotocomposició: Víctor Igual
Imprès a Liberduplex

DIPÒSIT LEGAL: B. 2315-2017
ISBN: 978-84-297-7580-8

5 DE JUNY DEL 2010

—Mattia?

—Com va, estimada?

—Ara millor, la casa ja s'ha escalfat i he pogut treballar. Quant feia que no hi veníem?

—Deixa'm pensar... Des del gener.

—He hagut de netejar una mica, també. Hi havia pols per tot arreu.

—Has sopat?

—Sí.

—Com te trobes?

—Millor?

—T'ha passat l'aixaloc?

—Pràcticament. Ara me'n vaig a fer una bona dormida.

—Em trucaràs al matí?

—A les nou va bé?

—Perfecte.

—Doncs bona nit, Mattia.

—Bona nit, estimada.

7 DE JUNY DEL 2010

—No, no, completament normal...

—Pensi-s'ho bé. El detall més insignificant, encara que per a vostè no vulgui dir res, a nosaltres ens pot resultar útil.

—Què es pensa, que no hi he pensat i repensat mil vegades? De dia i de nit. Si no he pogut tornar a aclucar l'ull! Li repeteixo, no em vaig fixar en res d'anormal... I que consti que no he estat mai un marit d'aquells que van a la seva i prou. Encara que els últims dos o tres dies havia tingut un aixaloc més fort que de costum, això sí...

—Perdoni? Què vol dir amb això de l'aixaloc? Que no és un vent del desert, l'aixaloc?

—No, no, perdoni vostè, sí, el vent del desert, és un terme del nostre lèxic familiar. Deia que tenia l'aixaloc, encara que no sé d'on ho havia tret, quan no tenia ganes

de fer res i es passava hores estirada al llit contemplant les musaranyes. En silenci i de mala lluna. Pobre de tu si li deies res! Tallava completament els tractes amb el món, incloent-m'hi a mi. Desconnectava, com es diu ara. Li passava ben bé un cop cada dos mesos, després al cap d'uns dies li marxava i tornava a ser...

—A què es devien aquests canvis d'humor?

—No, a no res en concret.

—O sigui que era del caràcter, vaja.

—No del tot. No havia estat sempre així, vull dir.

—I quan va començar?

—La veritat és que em penso que en realitat era una estratègia seva per poder-se concentrar. S'estava al llit i escoltava...

—Què escoltava? Música?

—No, no, s'escoltava ella mateixa, els seus pensaments, el seu cos. De fet l'aixaloc li va començar ara fa un any i mig, quan es va decidir a fer el gran pas i escriure la seva primera novel·la.

—Ella també?

—De què se sorprèn? Si no té res d'estrany... Hauríem estat una parella d'escriptors com n'hi ha tantes. En Moravia i l'Elsa Morante, per exemple, eren parella.

—Com es van conèixer, vostès?

—Miri, a mi m'arriben quantitat d'originals d'autors desconeguts demanant-me quatre ratlles per presentar-se a alguna editorial. La majoria, coses il·legibles. La Laura em va fer arribar uns poemes que no estaven malament,

gens malament, i volia saber el meu parer. Li vaig contestar que estaven força bé, ella va quedar molt contenta i em va demanar una cita. Tan bon punt va entrar al meu estudi me'n vaig enamorar. Un autèntic amor a primera vista. Tal com li va passar al pobre Carducci amb l'Annie Vivanti... La Laura continua essent tan bonica com aquell dia.

—Quant temps fa que són casats?

—Quatre anys. I tres mesos, per ser exactes.

—Tenen fills?

—No, no en vull.

—La senyora comparteix aquest parer?

—Em penso que sí.

—Què vol dir em penso?

—Em penso vol dir que em penso. Però si no li agrada el verb, el puc canviar. Què me'n diu de 'Diria que sí'?

—No s'alteri, no tenia intenció de...

—No m'he pas alterat. Què deia?

—No en van parlar, del tema?

—Quin tema?

—El de tenir fills?

—No.

—Sembla estrany.

—No, en realitat no en té res, d'estrany. Miri, abans de casar-nos jo li vaig dir que no en volia tenir i ella no... no va reaccionar de cap manera. I no ha tornat a treure el tema mai més.

—Una curiositat. Com és que vostè no...

—Massa diferència d'edat. Ho entendrà de seguida: quan ens vam casar, la Laura tenia trenta-un anys i jo seixanta-cinc. Hauria pogut ser el seu... Si haguéssim tingut fills, jo hauria estat un pare-avi. La cosa em semblava, i m'hi continua semblant, rotundament ridícula.

—Quin dels dos va proposar el matrimoni?

—Jo.

—I la senyora va dir que sí de seguida?

—Sí.

—Per tant es van...

—No immediatament.

—Per què no?

—L'únic que em va demanar va ser una mica de temps abans d'anunciar-ho a les amistats.

—Per?

—No volia arrossegar res d'abans.

—A què es refereix?

—És que no em resulta fàcil de dir.

—Doncs perdoni però...

—És una qüestió que m'incomoda.

—Em veig obligat a insistir.

—Miri, la Laura és una dona molt atractiva, per això és comprensible que hagués tingut algunes relacions amb homes... Relacions que no estaven tancades del tot al moment de prendre la decisió de casar-nos... no sé si m'entén. Per això el que volia fer era tallar-les, ara sí, definitivament.

—Ja ho veig. Volia fer net.

—Exacte, aquesta era la intenció.

—Vol dir que no...

—Ja m'ha entès, oi?

—El que m'ha semblat entendre és que alguna d'aquestes històries va continuar després del casament.

—Diguem que van quedar ròssecs que, tanmateix, gràcies a la traça de la Laura, no van influir gens ni mica en la nostra vida de parella.

—Per casualitat la senyora no li va dir mai el nom d'aquests... d'aquests ròssecs?

—Mai. Ni jo els hi vaig demanar. Teníem un pacte tàcit. Jo sabia que, encara que de tant en tant es veia amb algun d'aquests homes, la seva intenció era liquidatòria. Tal com efectivament va ser.

—N'està segur?

—La Laura m'ho va donar a entendre. No amb les paraules, amb fets. I m'estimaria més no entrar en detalls.

—No n'hi estic pas demanant.

—Perdoni.

—Què me'n diu si recapitem?

—Com vostè vulgui. Des del començament?

—Sí.

—Doncs som-hi. Abans-d'ahir, després de dinar tot sol perquè la Laura s'havia quedat al llit, vaig entrar a la seva habitació a veure com anava i la vaig trobar alçada i vestida.

—Dormen en habitacions separades?

—Normalment no, només els dies d'aixaloc. Doncs com li deia, la vaig trobar vestida i acabant de preparar-se

la maleta. Em va informar que havia decidit de marxar uns quants dies a la casa que tenim a fora.

—Ja ho havia fet altres vegades?

—Sí.

—On queda aquesta casa?

—A Gonfalone, a dues hores de cotxe. La vaig acompanyar a baix al garatge, ens vam fer un petó i una abraçada de comiat i va marxar.

—Com diria que estava?

—Serena.

—No hi havia ningú més, aquí?

—Sí, la seva minyona, la Filippa, una senyora gran.

—Què més?

—Em va trucar a les cinc. Dient que havia trobat la casa endreçada però una mica humida, i que per això havia encès la calefacció i el foc a terra.

—I més tard?

—Va tornar a trucar a les nou. Em va explicar que havia treballat molt en la novel·la, que l'aixaloc li havia passat i que se n'anava a dormir, cansada però contenta. Què més? Que havia sopat, perquè com que sempre tenim la nevera plena li havia agafat gana. Es volia llevar d'hora i posar-se a la feina. Ens vam dir bonanit i vam quedar entesos de tornar a parlar l'endemà al matí. Però a dos quarts d'una de la nit (vaig mirar l'hora instintivament) em va despertar el telèfon. Era un amic meu francès, per comunicar-me que acabava de saber de fonts fiables que m'havien donat el premi a la millor novel·la

traduïda. Una notícia fantàstica. Per això vaig trucar a la Laura al mòbil, perquè sempre el deixa a la tauleta de nit. Però estava apagat. Aleshores ho vaig provar al fix. Va sonar i ressonar, però no contestava. Hi vaig tornar unes quantes vegades, i res. Em vaig amoïnar. Com era que no contestava? I si no estava bé? O és que... en fi, van començar els mals pensaments, una casa tan aïllada... Em vaig alçar, em vaig ficar al cotxe i vaig sortir cap a Gonfalone. El primer que vaig notar, tot entrant, va ser la humitat. Els radiadors estaven glaçats, el foc a terra no l'havia encès ningú. De seguida vaig comprendre que en aquella casa la Laura no solament no hi era sinó que ni tan sols hi havia estat...